

Щомъ кацне нѣкое врабче, той ще дръпне конца и хопъ -- врабчето ще остане въ капана. Тогава той ще хукне навънъ, ще го извади полека изъ капана, ще му откъсне главичката, ще му оскуби перцата, ще го очисти, ще го посоли и така ще го закачи въ кухнята да съхне. А когато дойде Коледа, той ще изяде крилцата на врабчето, за да му е леко презъ цѣлата година, да хвърка дори.

Така му е казала баба му. А на баба му пъкъ — нейната майка, прабаба му.

Петю гледа.

Ето едно врабче кацна близо до капана. Сърдцето му затупка. Той откряхна прозор. ца. Следъ малко кацна още едно врабченце. И още едно. И тритѣ гладни, помръзнали, влѣзоха вътре въ капана и започнаха бързо, бързо да кълватъ просенитѣ зрънца. Петю дръпна конца. Капанътъ се затвори и тритѣ врабчета останаха вътре.

Като стрела Петю изфуча навънъ. Предпазливо повдигна горната керемида. Извади едно врабченце. Откъсна му главичката. Следъ това извади друго. И неговата главичка откъсна. Най-после напипа и третото, но то пръпна и изхвъркна изъ ржцетѣ му.

Врабченцето литна и се изгуби срѣдъ снѣжинкитѣ.

* * *

Отъ два дни Петю има крила. И отъ два дни той все лети и не може да слѣзе долу на земята. Сякашъ нѣкой го държи горе и, колкото и да се мъчи той да слѣзе, не може. Петю маха безпомощно крила. Цѣлъ е потъналъ въ потъ. Но земята остава все по-далече и по-далече. Той видѣ за последенъ пжтъ вчера като кибритена кутийка тѣхната къща, около която съ протегнати нагоре ржце обикаляха майка му, татко му и сестричето му. Викаха го да слѣзе долу, молѣха му се. И той чуваше всичко, сърдцето му се късаше отъ мъка, но не можеше да слѣзе.

Изведнажъ единъ черенъ облакъ се спусна надъ него, обви го, изви се буря. Бурята понесе Петя надъ непознати земи и морета. И два дни и две нощи бурята носи Петя. На третия день той осъмна срѣдъ една гжста и страшна гора, обхжрженъ отъ диви звѣрове и грабливи птици. Въ срѣдата на тѣзи диви звѣрове и птици стоеше едно малко врабче. То чуруликаше нѣщо,

